

РЕШЕНИЕ

№ 881

гр. Пловдив, 26.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Величка П. Белева

Членове: Надежда Н. Дзивкова Рашкова
Виделина Ст. Куршумова
Стойчева

при участието на секретаря Тодорка Г. Мавродиева
като разгледа докладваното от Виделина Ст. Куршумова Стойчева Въззивно
гражданско дело № 20235300501114 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С Решение № 260002 от 31.01.2023 г. постановено по гр.д.№ 1310/2019г.
на Районен съд - Асеновград, II гр.с: **ИЗНАСЯ** на публична продан следните
недвижими имоти: **самостоятелен обект в сграда № 00702.520.3.1.36** по
кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със заповед 300-5-
52/08.07.2004 г. на Изпълнителния директор на АК, адрес на имота: ***,
самостоятелният обект се намира в сграда № ***, разположена в поземлен
имот с идентификатор 00702.520.3, с предназначение на самостоятелния
обект: Жилище, апартамент, брой нива на обекта: ***, посочена в документа
плот: 104.71 кв.м, прилежащи части: изба № ***, таванско помещение № ***
и 1/10 идеална част от общите части на сградата, както и от общата стая и
правото на строеж, при съседни самостоятелни обекти на жилището в
сградата: на същия етаж: 00702.520.3.1.35, 00702.520.3.1.37, под обекта:
00702.520.3.1.30, над обекта: 00702.520.3.1.42.; и **самостоятелен обект в
сграда № 00702.520.3.1.20** по кадастралната карта и кадастралните регистри,
одобрени със заповед 300-5-52/08.07.2004 г. на Изпълнителния директор на

АК, адрес на имота: ***, самостоятелният обект се намира в сграда №***, разположена в поземлен имот с идентификатор 00702.520.3, предназначение на самостоятелния обект: Гараж в сграда, брой нива на обекта: ***, посочена в документа площ: 14.44 кв.м, при съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж: 00702.520.3.1.21, 00702.520.3.1.6, под обекта: няма, над обекта: 00702.520.3.1.30. **ОТХВЪРЛЯ** предявената претенция от А. Ш. Р., ЕГН ***** против И. Ш. Р., ЕГН *****, за заплащане на сумата 32 103 лева на основание чл.346 ГПК, представляваща извършените подобрения в делбения (съсобствения) имот за периода от м.август 2018 г. до м.юни 2019 г., както и претенцията на осн.чл.349 ал.2 от ГПК за възлагане на делбените/съсобствените имоти (жилище и гараж). **ОСЪЖДА** А. Ш. Р., ЕГН ***** да заплати на И. Ш. Р., ЕГН *****, сумата **6 065 лева** за периода от 26.06.2019 г. до 08.11.2022 г., представляваща обезщетение за лишаване от правото на ползване на процесните имоти, съобразно дяла му в съсобствеността, както и сумата **150 лева** обезщетение за лишаване от правото на ползване на процесните имоти, считано от 09.11.2022 г. до датата на прекратяване на правото на собственост на И. Ш. Р. в делбените имоти или до прекратяване ползването на имота само от единия съсобственик, ведно със законната лихва, считано от деня на изпадане в забава. **ОСЪЖДА** А. Ш. Р., ЕГН ***** да заплати по сметка на Районен съд – Асеновград, държавна такса по извършване на делбата в размер на **2247.20 лева**. **ОСЪЖДА** И. Ш. Р., ЕГН ***** да заплати по сметка на Районен съд – Асеновград, държавна такса по извършване на делбата в размер на **2247.20 лева**, както и сумата **242.60 лева** за признатата претенция по сметки. **ОСЪЖДА** А. Ш. Р., ЕГН ***** да заплати на И. Ш. Р., ЕГН ***** сумата **600 лева**, направени в производството разноски.

С Определение № 260011 от 02.03.2023 г. постановено по гр.д.№ 1310/2019г. на Районен съд - Асеновград II гр.с. е изменено решение № 260002 от 31.01.2023 г. в частта му за разноските, като се осъжда А. Ш. Р., да заплати на И. Ш. Р. сумата от **1500 лева** - направени по делото разноски за заплатено адвокатско възнаграждение по предявения иск за сметки, като оставя без уважение искането за изменение на решението в частта а разноските до пълния предявен размер от 2100 лева (или за разликата от 600 лева).

Недоволен от първоинстанционното решение е останал жалбоподателят

А. Ш. Р., ЕГН *****, който чрез пълномощника адвокат Л. А. - М., е подал въззивна жалба. Във въззивната жалба са релевирани оплаквания, че решението е неправилно, незаконосъобразно и необосновано. Възразява се за неправилно отчитане и анализ от районния съд на събраните писмени и гласни доказателства. Поддържа се искане на основание чл.349, ал.2 от ГПК и се излагат съображения за основателността на същото, с което се оспорва изнасянето на имотите на публична продажба. Намира се за основателна предявената от жалбоподателя претенция по сметки с позоваване на събраните по делото доказателства. Посочва се, че районният съд не е отчел преклузията по отношение на искането на И. Ш. Р. за изменение на иска по сметките като заявено в четвъртото по ред съдебно заседание, който иск се оспорва и като недоказан. Намира се, че е налице процесуално нарушение, тъй като в изготвената СТЕ липсва отговор на въпроса за справедливия пазарен наем на процесните недвижими имоти, което намира за задължително. Искането към въззивния съд е да отмени решението и да го върне за ново разглеждане. Претендира присъждането на разноските по делото.

Постъпила е и частна жалба от А. Ш. Р., чрез адвокат Л. А. - М., против Определение № 260011 от 02.03.2023 г. постановено по гр.д.№ 1310/2019г. на Районен съд - Асеновград II гр.с., с което се изменя решение № 260002 от 31.01.2023 г. в частта му за разноските като се осъжда да заплати на И. Ш. Р. разноски по делото за заплатено адвокатско възнаграждение от 1500 лева. В частната жалба се излагат оплаквания, че обжалваното определение е неправилно, необосновано и незаконосъобразно с искане да бъде отменено. Счита се, че не следва да се присъждат разноски на ищецът за уважената претенция като преклудирана относно изменения размер и като недоказана. В останалата част се сочи, че на ищеца не следват разноски, тъй като изначално неговият пълномощник не е разделил сумите като платени отделно разноски, а е представил едно платежно нареждане за 2 100 лева, от което не ставало ясно за какво искане коя сума отива. Приема се, че направените разноски за адвокатско възнаграждение следва да останат за страните, така както са направени, поради което искането на ищеца за присъждането на разноски за адв.възнаграждение се явявало неоснователно. Намира се за приложима разпоредбата на чл.355 ГПК. Поддържа се възразението за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Моли да се отмени определението. Претендира

присъждането на разноски.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е подаден отговор на въззивната жалба от И. Ш. Р., ЕГН *****, чрез пълномощника адвокат С. Н., с който взема становище за нейната неоснователност и иска същата да се остави без уважение, както и да му се присъдят разноски по делото в размер на 2 000 лева. По отношение изнасянето на имотите на публична продажба се сочи, че въззивникът не е направил искане за възлагане на имота в преклузивния срок по чл.349, ал.2 ГПК. Излага съображения, че при изнасянето на жилищния имот и на гаража на публична продажба ще се направи нова пазарна оценка на имотите, съобразена със справедливата им пазарна цена. Евентуално, ако съдът приеме, че делбата следва да бъде извършена по друг способ, въззиваемия също прави искане да му бъде възложен жилищния имот. В тази връзка се иска да бъде назначена съдебно - техническа експертиза за действителната пазарна стойност на недвижимите имоти. Взема становище по отношение претенциите по сметки на А. Ш. Р., които намира за неоснователни и недоказани с позоваване на събраните гласни доказателства, които коментира. Излага съображения, че предявените от И. Р. претенции по сметки са основателни и доказани. Посочва, че има писмено поискване по чл.31, ал.2 ГПК в исковата молба, както и че размерът на претенцията е бил признат от пълномощника на ответника. Обсъжда свидетелските показания, от които заключава за основателността на претенцията по чл.31, ал.2 ГПК. Поддържа, че до приключване на съдебното дирене в първата инстанция има право да увеличи размера на претенцията си. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на пълномощника на въззивника. Представя договор за правна защита и съдействие, пълномощно и списък на разноските.

ПЛОВДИВСКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД, след като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 12 ГПК и чл. 235, ал. 2 ГПК намира следното:

По въззивната жалба срещу решението:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК, изхожда от легитимирано лице – съделител в делбата, касае неблагоприятно за него първоинстанционното решение по извършване на делбата относно приложимия способ и претенциите по сметки, и откъм съдържание и

приложения е редовна, поради което се явява допустима.

Производството по настоящето дело е делбено, във втората фаза - по извършването на делбата.

С влязло в сила съдебно решение № 279/13.07.2020 г. постановено по гр.д.№ 1310/2019г. на Районен съд - Асеновград, II гр.с., е допусна до делба - самостоятелен обект в сграда № 00702.520.3.1.36 по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със заповед 300-5-52/08.07.2004 г. на Изпълнителния директор на АК, адрес на имота: ***, самостоятелният обект се намира в сграда № ***, разположена в поземлен имот с идентификатор 00702.520.3, с предназначение на самостоятелния обект: Жилище, апартамент, брой нива на обекта: ***, посочена в документа площ: 104.71 кв.м, прилежащи части: изба № ***, таванско помещение № *** и 1/10 идеална част от общите части на сградата, както и от общата стая и правото на строеж, при съседни самостоятелни обекти на жилището в сградата: на същия етаж: 00702.520.3.1.35, 00702.520.3.1.37, под обекта: 00702.520.3.1.30, над обекта: 00702.520.3.1.42; самостоятелен обект в сграда № 00702.520.3.1.20 по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със заповед 300-5-52/08.07.2004 г. на Изпълнителния директор на АК, адрес на имота: ***, самостоятелният обект се намира в сграда №***, разположена в поземлен имот с идентификатор 00702.520.3, предназначение на самостоятелния обект: Гараж в сграда, брой нива на обекта: ***, посочена в документа площ: 14.44 кв.м, при съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж: 00702.520.3.1.21, 00702.520.3.1.6, под обекта: няма, над обекта: 00702.520.3.1.30., ПРИ КВОТИ по $\frac{1}{2}$ идеална част за И. Ш. Р. и А. Ш. Р..

С първоинстанционното решение районният съд е приел, че делбата следва да се извърши по реда на чл.348 ГПК с изнасянето на имотите на публична продажба, тъй като се касае за неподеляемо жилище и гараж. По реда на чл.346 от ГПК всяка от страните е предявила претенции по сметки като АРС е отхвърлил претенцията на А. Ш. Р. за извършени от него подобрения в делбения имот през периода месец август 2018 г. до лятото на 2019 г. в размер на 32 103 лева. Уважил е претенцията на И. Ш. Р. за сумата **6 065 лева** за периода от 26.06.2019 г. до 08.11.2022 г., представляваща обезщетение за лишаване от правото на ползване на процесните имоти, съобразно дяла му в съсобствеността, както и сумата **150 лева** обезщетение за лишаване от

правото на ползване на процесните имоти, считано от 09.11.2022 г. до датата на прекратяване на правото на собственост на И. Ш. Р. в делбените имоти или до прекратяване ползването на имота само от единия съсобственик, ведно със законната лихва, считано от деня на изпадане в забава, след извършено увеличение по реда на чл.214 ГПК.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните в жалбата въззивни основания. Настоящият въззивен състав намира обжалваното решение за валидно, поради което следва да извърши служебна проверка за неговата допустимост.

С оглед правомощието си по чл. 269 изр. първо от ГПК, ПОС намира, че частта от обжалваното решение, в която АРС е уважил претенцията на И. Ш. Р. по сметки с пр.осн. чл.31, ал.2 от ЗС за заплащане на обезщетение за разликата над първоначално предявения размер от 4 906, 50 лева до размера на допуснатото увеличение от 6 065 лева, тоест за 1 158, 50 лева, съответно и за периода от 23.03.2022г. до 08.11.2022г., на основание чл.214 ГПК е недопустимо, поради следните съображения:

Предявената претенция в срока по чл.346 от ГПК от И. Ш. Р. е с пр.осн.чл.31, ал.2 ЗС за заплащане на обезщетение от А. Ш. Р. в размер на 4 906, 50 лева за ползването на процесните имоти, от които е бил лишен за периода от 26.06.2019г. до 22.03.2022г..

По реда на чл. 214 ГПК е поискано изменение на претенцията като същата е увеличена в размер на 6 065 лева за лишаване от ползването на процесните имоти и за периода от 26.06.2019г. до 08.11.2022г., а също така и по 150 лева месечно - обезщетение за лишаване от правото да ползва процесните имоти, считано от 09.11.2022г. до дата на прекратяване на правото на собственост на И. Р. или до прекратяване ползването на имота от само единия съсобственик, ведно със законна лихва за забава при просрочие, допуснато с определение в открито съдебно заседание на 08.11.2022 г.

Въззивният съд намира, че районният съд е приел увеличението по реда на чл.214 ГПК за разликата над първоначално предявения размер от 4 906, 50 лева до размера на допуснатото увеличение от 6 065 лева, тоест за 1 158, 50 лева, съответно и за периода от 23.03.2022г. до 08.11.2022г като е допуснал

смесване на фактическия състав на иск с пр.осн. чл. 31, ал. 2 ЗС за присъждане на обезщетение за лишаване на съсобственик от ползване на общата вещ, предявен по реда на чл. 346 ГПК във втората фаза на делбата, с фактическия състав на претенция за присъждане на обезщетение, което ползващият делбения имот съделител следва да заплаща на останалите срещу ползването като привременна мярка по чл. 344, ал. 2 ГПК. И двете претенции се характеризират с начален и краен момент. Началният момент на претенцията чл. 31, ал. 2 ЗС е получаването от ползващия съсобственик на писменото поискване от лишения от възможността да ползва общата вещ съсобственик /ТР № 7/02.11.2012 г. по тълк. д. № 7/2012 г. на ОСГК на ВКС/, а крайният момент е първото заседание във втората фаза на делбата, в което претенцията се приема за разглеждане, до който момент може да се претендира и да се присъди обезщетение в делбеното производство.

Най-ранният начален момент на претенцията по чл. 344, ал. 2 ГПК е влизането в сила на решението по допускане на делбата, а крайният - окончателното извършване на делбата. Привременната мярка по чл. 344, ал. 2 ГПК също цели обезщетяване на съделителя, който не ползва делбения имот, но това обезщетение може да бъде присъждано за следващ период, т. е. не по - рано от датата на провеждане на първото заседание във втората фаза на делбата до окончателното приключване на делото за делба. / в този смисъл Определение № 59 от 21.02.2022 г. на ВКС по гр. д. № 3804/2021 г., I г. о., ГК/.

С оглед на горното заявената претенция по сметки на осн.чл.31, ал.2 ЗС за размера и периода над първоначално претендираните е недопустима, тъй като крайният срок за предявяването ѝ 22.03.2022 г. - датата на първото заседание във втората фаза на делбата, в което претенцията се приема за разглеждане. Изложеното налага извод, че тази част от решението, с която е уважена претенцията по сметки на И. Ш. Р. за размера на претендираното обезщетение с пр.осн.чл.31, ал.2 ЗС над първоначално предявения от 4 906, 50 лева до размера на допуснатото увеличение от 6 065 лева, тоест за 1 158, 50 лева, съответно и за периода от 23.03.2022г. до 08.11.2022г., е недопустимо и поради това следва да бъде обезсилено от въззивния съд, като в тази му част производството по делото следва да бъде прекратено.

По отношение искането на И. Ш. Р. за присъждането на 150 лева

месечно - обезщетение за лишаване от правото да ползва процесните имоти, считано от 09.11.2022г. до дата на прекратяване на правото му на собственост или до прекратяване ползването на имота от само единия съсобственик, ведно със законна лихва за забава при просрочие, съдът намира, че съставлява такова по чл. 344, ал. 2 ГПК, считано от датата на която е направено в хода на втората фаза на делбата и поради това е допустимо.

Настоящият съдебен състав на ПОС намира, че предвид допустимостта на решението на районния съд в останалата му част, на осн. чл.269, изр.2 от ГПК правилността му следва да бъде проверена съобразно оплакванията в жалбата. По отношение възприетата от районния съд фактическа обстановка следва да се посочи, че въззивният съд е обвързан от онези фактически изводи на районния съд, по отношение на които липсват оплаквания от страните.

По отношение начина на извършване на делбата: Спорът във въззивната инстанция относно начина на извършването на делбата е принесен относно възможността за приложимостта на предвидения способ в разпоредбата на чл.349, ал.2 ГПК за възлагане на неподеляемо жилище. Страните не оспорват фактическите изводи на районния съд, че жилищният имот е неподеляем и не претендират за възможността да се обособят два самостоятелни обекта от него, съответно и не представят одобрен инвестиционен проект по смисъла на чл.203 от ЗУТ. В случая се касае за един апартамент, който има един вход, кухня с всекидневна, спални помещения, санитарен възел и тоалетна, според заключението на СТЕ, прието в о.с.з. на 13.05.2022 г.

По делото се констатира, че първото съдебно заседание след влизане в сила на решението по допускане на делбата е проведено на 22.03.2022г., като до приключването му никой от съделителите не е заявил претенция за възлагане на делбения жилищен имот. В хода на устните състезания в проведеното съдебно заседание на 08.11.2022 г. е направено искане за възлагане от А. Ш. Р., поддържано във въззивната жалба, а съответно на него и искане за възлагане от И. Ш. Р. в отговора на въззивната жалба.

Настоящата инстанция намира, че възлагателните претенции са несвоевременно направени, тъй като съгласно чл.349,ал.4 от ГПК следва да се направят най-късно в първото заседание след влизане в сила на решението по

допускането на делбата. Касае се за преклузивен срок, с пропускането на който се погасява и възможността за валидно заявяване на такава претенция, а предявените след изтичането му, както в случая, е недопустимо да бъдат разглеждани.

При липсата на заявена в срок възлагателна претенция, неподеляемото жилище и гаража следва да се изнесат на публична продан. Делбата не може да се извърши посредством теглене на жребие, нито чрез разпределение на имотите по реда на чл.353 ГПК, тъй като се касае за два имота, чиято стойност значително се разминава - стойността на жилищния имот е 100 500 лева, а на гаража е 11 860 лева / според заключението на СТЕ /, а страните имат равния дялове от същите. Следователно правилно с обжалваното решение делбата на неподеления жилищен имот и на гаража е извършена чрез изнасянето им на публична продан, поради което в тази си част решението следва да се потвърди.

По отношение искането за сметки от А. Ш. Р.: В срока и по реда на чл.346 от ГПК от страна на А. Ш. Р. е предявена претенция по сметки за извършени от него подобрения в делбения имот през периода месец август 2018 г. до лятото на 2019 г. съгласно молба по делото, в която са конкретизирани подобренията по вид и стойност - за ремонт на кухнята общо 1 794 лева, за ремонт на коридора в жилището общо 610 лева, хол на жилището общо 1 210 лева, спалня общо 860 лева, детска стая общо 1 150 лева, тераса малка общо 780 лева, голяма тераса общо 575 лева, баня общо 5 822 лева, за поставяне на ламинат на пода в жилището общо 5152 лева, за ПВЦ дограма на жилището общо 8 850 лева, за врати на жилището общо 5 300 лева, всичко общо 32 103 лева, която сума претендира за заплащане от И. Ш. Р..

Според възприетото в съдебната практика когато съсобственикът извършва подобренията без да е изменил намерението си да владее като такъв, отношенията между него и останалите съсобственици ще се уредят съобразно правилата за водене на чужда работа без пълномощие - чл. 61 ЗЗД, ако липсва съгласието на останалите съсобственици, и съобразно чл. 30, ал. 3 ЗС - ако подобрението е извършено със съгласието на останалите съсобственици, и съобразно правилата за неоснователното обогатяване - ако останалите съсобственици са се противопоставили на извършването на

подобренията.

Съделителят А. Р. твърди, че през месец август 2018 г. до лятото на 2019 г. е закупил строителни материали за основен ремонт и е заплатил за труда по поставяне на материалите в жилището, като това включва извършаването на подобренията, заплащането на които претендира. Сочи, че И. Р. му е помагал, за което му се е отблагодарил.

А. Р. не е ангажирал писмени доказателства за доказването на претенцията си. По искането на страните са събрани гласни доказателства чрез разпита на свидетелите Н.Р. /син на И. Р./, М.М. /съсед, без родство със страните/ и Н. Р. /съпруга на А. Ш. Р./.

Според показанията на св. Р., дядо му постоянно е извършвал ремонти в жилището, преди 2018 г. е правил непрекъснато ремонти в жилището, сменил е дограмата на цялото жилище, разполагал е с необходимите средства за ремонти. Сочи, че през последните три-четири години дограмата на ремонта не е сменяна. От показанията на св.М. се установява, че от лятото на 2018 г. като се върнал А. от морето, къртили паркета, врати сменяли и правили основен ремонт, тогава дядото бил жив. Сменил вратите, дограмата. Не знаел кой е заплатил за ремонта. Сложил паркет. Поставил подова настилка и дограма, направил шпакловка на апартамента. Според показанията на св. Р. през лятото на 2018 г. са правили ремонт в апартамента, сменили всички прозорци, сложили ламинат на всички стаи, гранитогрес на кухнята и терасата, сменили плочките в банята, мивка, батерия. Мъжът ѝ заплатил за всички разходи. Дядото остъклил само двете тераси. Около 30 000 - 35 000 лева дал съпругът ѝ за материали и труд.

Като прецени събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност, настоящият съдебен състав, намира, че претенцията не е установена при условията на пълно и главно доказване. От показанията на св. Р. и св.М. се установява, че приживе на наследодателя Ш.М. Р., който според представеното по делото удостоверение за наследници е починал на 21.11.2018 г., са извършвани подобрения в жилището. В предвид това се съобрази, че соченият от А. Р. период на извършване на подобренията е месец август 2018 г. до лятото на 2019 г. По делото обаче не се установява дали всички или част от претендираните подобрения са извършени приживе на наследодателя. В случай, че само част от подобренията са извършвани до

смъртта на наследодателя - не се установява които тези подобрения, респективно и направените подобрения след като същият е починал. Поради това не може да се заключи, че подобренията са извършени със средства на А. Р., доколкото според св. Р. дядо му е разполагал със средства и е извършвал ремонти на жилището. В показанията си св. Р. сочи, че всички подобрения са извършени и платени от съпруга ѝ, но същите не могат безкритично да бъдат кредитирани. Показанията ѝ са изолирани, не се подкрепят от останалите доказателства по делото, доколкото и не са представени писмени доказателства за закупуване на материали и за заплащането на работата за извършването на СМР, а св. М. не знае който е заплащал ремонтите. Същевременно са в противоречие както с показанията на св.Р., така и със заключението на СТЕ, прието в с.з. на 24.06.2022г. В показанията си св.Р. категорично сочи, че съпругът ѝ е платил за направата на подобренията 30 000 - 35 000 лева, но според заключението на СТЕ стойността им при извършването им е 19 730 лв.

При това положение, претенцията е останала недоказана, поради което е безпредметно да се обсъждат доказателствата, необходими за определянето на размера ѝ. Предвид изложеното, се споделят крайните изводи на районния съд за отхвърлянето на претенцията, поради което същото следва да бъде потвърдено в тази част.

По отношение искането за сметки от И. Ш. Р.: Предмет на разглеждане е предявената претенция по реда и в срока по чл.346 от ГПК от страна на съделителя И. Ш. Р. пр.осн. чл.31, ал.2 от ЗС за обезщетение в размер на 4 906, 50 лева за ползването на процесните имоти, от които е бил лишен за периода от 26.06.2019г. до 22.03.2022г., както и присъденото обезщетение от 150 лева месечно, считано от 09.11.2022г. до окончателното извършване на делбата, ведно със законна лихва за забава при просрочие по реда на чл.344, ал.2 ГПК.

Разпоредбата на чл. 31, ал. 2 от ЗС обвързва задължението за заплащане на обезщетение пряко с осъществяването само от единия съсобственик ползуване на цялата вещ. Достатъчно е неползващият вещта съсобственик да отправи писмена покана за заплащане на обезщетение, за да възникне основание за ангажиране отговорността на ползващия вещта съсобственик. За да се освободи от отговорност, последният следва да предложи на

съсобственика си да ползува вещта лично според правата му в съсобствеността и да му осигури възможността реално да упражнява това свое право.

По делото не е спорно, че А. Р. упражнява фактическа власт върху делбените имоти, както и отправянето на писмено поискване от И. Р. по чл.31, ал.2 ГПК, съдържащо се като изрично волеизявление в исковата молба.

Страните не спорят, че А. Р. е сменил входната врата на жилището. Последното се установява от обясненията му по реда на чл.176 ГПК в първата фаза на делбата и показанията на св.Н.Р. и св. Н. Р., които дават съвпадащите се показания относно смяната на вратата от А. Р. след смъртта на общия наследодател.

Спорно е обстоятелството дали А. Р. е предоставил на Ш.М. Р. ключ от сменената врата. Според обясненията на А. Р. по реда на чл.176 ГПК, брат му никога не е имал ключ от входната врата, след смъртта на баща му е сменил входната врата като е сложил блиндирана врата.Заявява, че не е дал ключ на брат си и няма никакви намерения да му дава. От показанията на св. Н.Р. става ясно, че И. живее в друга къща, на друг адрес. В това жилище след смъртта на дядото си не са ходили. След смъртта на дядо му, А. е взел нова врата и не е дал ключ на баща му. Не го е допускал в жилището.Имало е заплахи, че ако отиде ще стане нещо лошо. Според показанията на св. Н. Р., докато почине дядото И. е имал ключ за апартамента. *** г. след смъртта на дядото сменили входната врата. Мъжът ѝ му се обадил да дойде да вземе ключ, но той казал, че адвоката му ще го вземе.Свидетелката лично през 2020 г. отишла да даде ключ на И., дала му ключа, взел ключа, но не бил идвал в дома им.

Съдът, след преценка на посочената доказателствена съвкупност намира, че следва да вземе предвид обясненията на А. Р. по реда на чл.176 ГПК, доколкото същите удостоверяват неизгодни за него факти. Не се кредитират показанията на св. Р., които са в противоречие с обясненията на съпруга ѝ. До като свидетелката сочи, че И. е имал ключ от входната врата, то в обясненията си по чл.176 ГПК съпругът ѝ А. е категоричен, че брат му никога не е имал ключ от входната врата и няма да му даде такъв.

В предвид изложеното претенцията се явява доказана. Разпоредбата на

чл. 31, ал. 2 от ЗС обвързва задължението за заплащане на обезщетение пряко с осъществяването само от единия съсобственик ползуване на цялата вещ, без да е необходимо неползващият съсобственик да доказва, че не е допускан до същата. По делото няма спор, че фактическата власт върху имотите се осъществява от А. Р., но не се установява същият да е осигурил ползването на имотите от други съсобственик И. Р. след поканата.

По отношение размера на обезщетението, равняващ се на средния пазарния наем, А. Р. е изрично е заявил, че не оспорва претендирания от 150 лева месечно в отговор - становище на иска за сметки и в откритото съдебно заседание на 13.05.2022 г., поради което неоснователно се възразява за необходимостта от установяването му посредством съдебна експертиза. Претендираното обезщетение е в обща размер на 4 906, 50 лева, което по месечно от 150 лева от писменото поискване до датата на първото съдебно заседание в първата фаза се изчислява от съда в размер на 4 925 лева, поради което претенцията следва да бъде уважена за претендирания размер. Следва да се уважи и искането за присъждане на обезщетение от 150 лева месечно до окончателното извършване на делбата с правно основание чл. 344, ал. 2 от ГПК, предвид ползването на имотите от А. Р.

С оглед на изложеното, решението на районният съд следва да бъде потвърдено в частта на претенцията по сметки за сумата от 4 906, 50 лева, както и за присъденото обезщетение от 150 лева месечно до окончателното извършване на делбата.

По отношение на частната жалба: С обжалваното определение районният съд е приел, че А. Ш. Р. дължи заплащането на сторените от И. Ш. Р. разноски в производството от 2100 лева за заплатен адвокатски хонорар, от които: 600 лв. по иска за сметки в размер на 4906.50 лева и 1500 лв. по иска за сметки в размер на 32 103 лева. В предвид присъждането на сумата от 600 лева с първоинстанционното решение, районният съд е изменил същото в частта за разноските като е присъдил на И. Р. разноски от още 1500 лв.

Определението е правилно. По правилото на чл. 355 ГПК всеки съделител дължи разноски за извършването на делбата съобразно стойността на дела си от съсобствеността. Разноските по претенцията за сметки във всички инстанции се разпределят по правилото на чл. 78 ГПК, т. е. зависят от допустимостта и основателността на претенцията по чл. 346 ГПК / Решение

№ 50108 от 26.10.2022 г. на ВКС по гр. д. № 4310/2021 г., I г. о., ГК /. Следователно неоснователно се настоява от жалбоподателя, че по отношение на сторените разноси за адвокатско възнаграждение намира приложение чл.355 ГПК, доколкото по отношение на същите е приложима уредбата в чл.78 ГПК.

В производството е уважена претенцията по сметки на И. Р., а е отхвърлена тази на А. Р.. И. Р. е представил в първата инстанция договор за правна защита и съдействие от 12.05.2022 г. за договореното адвокатско възнаграждение от 2100 лева, от което: 600 лева - за иска по сметки в размер на 4 906, 50 лева и 1500 лева по иска за сметки от 32 103 лева, направата на което се удостоверява от приложената фактура и вносна бележка за плащане.

С решението си районният съд е присъдил на И. Р. разноси от 600 лева, които съответстват на посоченото възнаграждение в договора за правна защита и съдействие за уважената претенция от 4 906, 50 лева, а не на увеличеният ѝ впоследствие размер по реда на чл.214 ГПК.

С оглед отхвърлянето на претенцията по сметки на А. Р., на осн.чл.78, ал.3 ГПК същият дължи на И. Р. заплащане на сторените разноси за адвокатско възнаграждение от 1 500 лева, по отношение на което не се установява направата на възражение по чл.78, ал.5 ГПК и поради това правилно са били присъдени. Ето защо, частната жалба се явява неоснователна и следва да се остави без уважение, а обжалваното определение да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

По разноските във въззивната инстанция: Въззивникът претендира разноси за платена държавна такса от 1123, 60 лева. Искането е неоснователно, тъй като същите представляват дължимата държавна такса за обжалване на решението относно извършването на делбата, а в тази част решението се потвърждава. Неоснователно се претендират разноските за държавна такса от 15 лева за частната жалба, тъй като такива в производството по чл.248 ГПК не се присъждат.

На въззивника се следва присъждането на разноси за адвокатско възнаграждение по съразмерност на частта от претенцията по чл.346 ГПК на въззиваемата страна, по отношение на която е обезсилено решението. Въззивникът претендира адвокатско възнаграждение в общ размер на 2 000 лева, направата на което се удостоверява по делото. Доколкото в договора за

правна помощ и защита същото не е разграничено, то следва да се раздели поравно за извършването на делбата и за всяка от претенциите по сметките, тоест по 667 лева. Направено е възражение за прекомерност по чл.78, ал.5 ГПК, което е неоснователно, тъй като възнаграждението е под минималния си размер, изчислен на осн.чл.7, ал.2, т.2 от Наредба №1/2004 г. за минималния размер на адвокатските възнаграждения. Ето защо, по съразмерност от 667 лева на въззивника следва да се присъди адвокатско възнаграждение от 127, 40 лева за частта от претенцията по чл.346 ГПК на въззиваемата страна, по отношение на която е обезсилено решението.

Въззиваемата страна претендира присъждането разноски от 2000 лева за адвокатско възнаграждение, направата на което се доказва по делото. В договора за правна помощ и защита не е разграничено, поради което се разделя по равно за извършването на делбата и за всяка от претенциите по сметките, тоест по 667 лева. По отношение на адвокатското възнаграждение е направено възражение за прекомерност по чл.78, ал.5 ГПК от въззивника, което е неоснователно, доколкото не се надвишава минималния размер на адвокатското възнаграждение по чл.7, ал.2, т.2 и ал.4 от Наредба №1/2004 г. С оглед неоснователността на въззивната жалба против способа на извършване на делбата и отхвърлената претенция по чл.346 ГПК за подобрения, на въззиваемия се следва възнаграждение от 1 334 лева. По съразмерност на уважената претенция по чл.346 ГПК с пр.осн.31, ал.2 ГПК следва да му се присъди и възнаграждение от 539, 60 лева. Тоест на въззиваемата страна следва да присъди адвокатско възнаграждение от 1873, 60 лева.

На осн. чл. 77 ГПК страните следва да бъдат осъдени да заплатят в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на ПОС несъбраната държавна такса за претенциите по чл.346 ГПК, от които 642, 06 лева - за претенцията на въззивника и 121, 30 лева за претенцията на въззиваемата страна. Същите се разпределят между страните както следва: въззивника дължи заплащането на държавна такса за отхвърлената си претенция от 642, 06 лева и по съразмерност на уважената претенция на въззиваемата страна от 98, 13 лева, т.е. общо държавна такса от 740, 19 лева. Въззиваемата страна дължи държавна такса за претенцията си, по отношения на която се обезсилва решението по съразмерност от 23, 17 лева.

Въззивният съд констатира, че районният съд не е осъдил А. Р. да

заплати държавна такса за отхвърлената му претенция, поради което същият следва да бъде осъден да заплати такава в размер на 1 284, 12 лева в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на ПОС.

С оглед на изложеното, Пловдивският окръжен съд:

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА Решение № 260002 от 31.01.2023 г. постановено по гр.д.№ 1310/2019г. на Районен съд - Асеновград, II гр.с., **в частта**, в която се **ОСЪЖДА** А. Ш. Р., ЕГН ***** от ***, да заплати на И. Ш. Р., ЕГН ***** от ***, **разликата над** първоначално предявения размер от 4 906, 50 лева **до** размера на допуснатото увеличение от 6 065 лева, тоест за 1 158, 50 лева, **за периода** от 23.03.2022г. до 08.11.2022г., представляваща обезщетение за лишаване от правото на ползване на **самостоятелен обект в сграда № 00702.520.3.1.36** по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със заповед 300-5-52/08.07.2004 г. на Изпълнителния директор на АК, адрес на имота: ***, самостоятелният обект се намира в сграда № ***, разположена в поземлен имот с идентификатор 00702.520.3, с предназначение на самостоятелния обект: Жилище, апартамент, брой нива на обекта: ***, посочена в документа площ: 104.71 кв.м, прилежащи части: изба № ***, таванско помещение № *** и 1/10 идеална част от общите части на сградата, както и от общата стая и правото на строеж, при съседни самостоятелни обекти на жилището в сградата: на същия етаж: 00702.520.3.1.35, 00702.520.3.1.37, под обекта: 00702.520.3.1.30, над обекта: 00702.520.3.1.42.; и **самостоятелен обект в сграда № 00702.520.3.1.20** по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със заповед 300-5-52/08.07.2004 г. на Изпълнителния директор на АК, адрес на имота: ***, самостоятелният обект се намира в сграда №***, разположена в поземлен имот с идентификатор 00702.520.3, предназначение на самостоятелния обект: Гараж в сграда, брой нива на обекта: ***, посочена в документа площ: 14.44 кв.м, при съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж: 00702.520.3.1.21, 00702.520.3.1.6, под обекта: няма, над обекта: 00702.520.3.1.30, съобразно дяла му в съсобствеността, **КАТО В ТАЗИ ЧАСТ ПРЕКРАТЯВА ПРОИЗВОДСТВОТО ПО ДЕЛОТО.**

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260002 от 31.01.2023 г. постановено по

гр.д.№ 1310/2019г. на Районен съд - Асеновград, II гр.с., в останалата му част.

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 260011 от 02.03.2023 г. постановено по гр.д.№ 1310/2019г. на Районен съд - Асеновград, II гр.с., с което е изменено решение № 260002 от 31.01.2023 г. в частта му за разноските, като се осъжда А. Ш. Р., да заплати на И. Ш. Р. сумата от **1500 лева** - направени по делото разноски за заплатено адвокатско възнаграждение по предявения иск за сметки.

ОСЪЖДА А. Ш. Р., ЕГН *****, да заплати на И. Ш. Р., ЕГН *****, сумата в размер на 1873, 60 лева. / хиляда осемстотин седемдесет и три лева и шестдесет стотинки/ - разноски за въззивната инстанция.

ОСЪЖДА И. Ш. Р., ЕГН *****, да заплати на А. Ш. Р., ЕГН *****, сумата в размер на 127, 40 лева /сто двадесет и седем лева и четиридесет стотинки/ - разноски за въззивната инстанция.

ОСЪЖДА А. Ш. Р., ЕГН *****, да заплати държавна такса в размер 2 024, 31 лева /две хиляди двадесет и четири лева и тридесет и една стотинки/ в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Окръжен съд - Пловдив.

ОСЪЖДА И. Ш. Р., ЕГН *****, да заплати държавна такса в размер на 23, 17 лв. /двадесет и три лева и седемнадесет стотинки/ в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Окръжен съд - Пловдив.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните, при наличие на основанията по чл.280, ал.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____